

Sygn. akt III CSK 266/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa P. N.
przeciwko I. S.A. w upadłości układowej w K.
przy uczestnictwie nadzorcy sądowego D. S.
o uchylenie i stwierdzenie nieważności uchwał,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 18 grudnia 2014 r., sygn. akt I ACa 706/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3600 zł (trzy
tysiące sześćset zł) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód P. N. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 18 grudnia 2014 r., oddalającego jego apelację od oddalającego powództwo wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 3 lutego 2014 r. Powód domagał się uchylenia dwóch uchwał Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Domu Maklerskiego I. SA. w K. sprawie przerwy w obradach Walnego Zgromadzenia – nr 3 z dnia 13 września 2012 r. i nr 1 z dnia 18 września 2012 r., a ponadto stwierdzenia nieważności lub uchylenia uchwały nr 4 tego organu z dnia 18 września 2012 r. w sprawie emisji podporządkowanych obligacji zamiennych na akcje, warunkowego podwyższenia kapitału zakładowego oraz wyłączenia w całości prawa poboru dotychczasowych akcjonariuszy w stosunku do obligacji zamiennych i akcji serii K. Sądy obu instancji uznały, że ustalone fakty nie potwierdzają by zachodziły podstawy do uchylenia uchwał. Przerwy w obradach zarządzane były każdorazowo z uzasadnionych przyczyn, zaś wybór emisji obligacji podyktowany był potrzebą szybkiego dokapitalizowania spółki, która znajdowała się w trudnym położeniu, co zresztą ostatecznie spowodowało ogłoszenie jej upadłości układowej. Sąd Apelacyjny zwrócił uwagę, że wymaganie dotyczące minimalnej wartości subskrypcji obligacji na poziomie 50.000 euro na jednego subskrybenta wynikało z przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (tekst jedn. Dz.U. z 2009, Nr 185, poz. 1439) i przyspieszało procedurę dokapitalizowania, ponieważ pozwalało uniknąć sporządzenia prospektu emisyjnego. Sądy nie stwierdziły, by uchwały naruszały dobre obyczaje, bądź krzywdziły akcjonariuszy mniejszościowych, których w Domu Maklerskim I. S.A. nie było. Sąd Apelacyjny podkreślił, że twierdzenia o nieuzasadnionym ekonomicznie wyborze sposobu dokapitalizowania spółki wymagały wiedzy specjalistycznej i powinny zostać wykazane dowodem z opinii biegłego, którego powód nie zawnioskował. Niepodpisanie przez wszystkich członków zarządu opinii uzasadniającej pozbawienie akcjonariuszy prawa poboru nie stanowiło, zdaniem Sądów, uchybienia a ponadto nie miało wpływu na treść uchwał, zaś uprawnienie zarządu

do decydowania o przydziale wyemitowanych obligacji – co potwierdził przebieg zdarzeń po przeprowadzeniu emisji - nie doprowadziło do odmowy ich przydzielenia żadnemu z zainteresowanych.

W skardze kasacyjnej, skierowanej przeciwko części wyroku orzekającej o oddaleniu żądania uchylenia uchwały nr 4, powód zarzucił niezastosowanie art. 422 § 1 k.s.h. i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w tej części i orzeczenie co do istoty sprawy przez uchylenie kwestionowanej uchwały nr 4 i zasądzenie od strony pozwanej kosztów procesu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej części orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Apelacyjny w Krakowie.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powoda pozwany wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej nieuwzględnienie oraz zasądzenie od skarżącego na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Skarżący uzasadnił potrzebę rozpatrzenia jego skargi wystąpieniem przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 4 k.p.c., to znaczy oczywistą zasadnością tej skargi. Wyjaśnił, że ustalenia faktyczne poczynione przez Sądy obu instancji pozwalały na uchylenie uchwały Nr [...] na podstawie art. 422 § 1 k.s.h., ze względu

na podjęcie jej z naruszeniem dobrych obyczajów oraz z pokrzywdzeniem akcjonariuszy spółki.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność swojej skargi, przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa, prowadzącym do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, LEX nr 1770910).

Wymaganie to nie zostało spełnione przez skarżącego, który twierdząc, że nie podważa ustaleń poczynionych przez Sąd Apelacyjny w rzeczywistości przedstawia własną, odmienną wersję stanu faktycznego, znacznie odbiegającą od tej, która stanowi podstawę zaskarżonego orzeczenia i którą związany jest Sąd Najwyższy zgodnie z postanowieniem art. 398¹³ § 2 k.p.c. Taki zabieg nie wspiera twierdzeń o oczywistej zasadności skargi. Subsumpcja ustalonych faktów dokonana przez Sąd Apelacyjny może budzić pewne wątpliwości, na które zwraca uwagę sam ten Sąd, wskazując na trudności, jakie wiążą się z oszacowaniem ekonomicznych skutków przyjętego w uchwale wariantu dokapitalizowania pozwanej spółki i sugestiami powoda dotyczącymi korzyści płynących z rozwiązań alternatywnych i na brak koniecznej do ich wyjaśnienia inicjatywy dowodowej po stronie powoda. Istnienie tego rodzaju i pochodzenia wątpliwości nie jest równoznaczne z wnioskiem o oczywiście wadliwym zastosowaniu art. 422 § 1 k.s.h. i błędności wyroku, więc nie może spowodować przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z przyczyny wskazanej przez powoda.

Okoliczności sprawy nie wskazują też, aby zachodziły inne podstawy przesądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia tej skargi do rozpatrzenia.

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., a wysokość tych kosztów z postanowień § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 7 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).